

KONFERENCJA SCALANIA

TEMAT OGÓLNY:

**POTRZEBA ŚWIEŻEJ WIZJI
PAŃSKIEGO ODZYSKIWANIA**

SULEJÓW

1-3 MAJA 2011 R.

Wola Boga, strategia Szatana i Pańskie odzyskiwanie

Wersety biblijne: Obj 4,11; Kol 1,9.18; 3,4.10-11; Ef 4,3-6.11-12.16.

I. Bóg jest Bogiem zamysłu; ma wolę zgodną ze swoim upodobaniem – Obj 4,11; Ef 3,9-11; Kol 1,9:

- A. Wola Boga to Jego życzenie; wola Boża jest tym, co chce On uczynić – Ef 1,9:
1. Upodobanie Boga wypływa z Jego woli i w niej jest ucieleśnione, a zatem Jego wola jest pierwsza – w. 5.
  2. Bóg ukazał nam tajemnicę swej woli dzięki temu, że objawił się w Chrystusie, czyli poprzez Chrystusowe wcieleństwo, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie – w. 9; 3,9.
  3. Bóg przeprowadza wszystko zgodnie z uchwałą swej woli; wola Boża to Jego zamysł, a Jego uchwała to rozważanie sposobu, w jaki tę wolę czy też zamysł wypełni – 1,11.
- B. List do Kolosan to księga mówiąca o wielkiej, odwiecznej woli Boga – 1,9; 4,12:
1. List do Kolosan ukazuje, jaka jest wola Boga zgodna z Jego pragnieniem i zamysłem w całym wszechświecie, w stworzeniu, w odkupieniu, w nadchodzącym wieku oraz w wieczności.
  2. Wola Boga w Liście do Kolosan 1,9 to Jego wola dotycząca Jego odwiecznego zamysłu, Jego ekonomii związanej z Chrystusem – Ef 1,5.9.11.
  3. Znać w pełni wolę Bożą to mieć objawienie planu Boga – wiedzieć, co Bóg zamierza uczynić w tym wszechświecie – Obj 4,11.
- C. Wola Boża skupia się na Chrystusie i Jemu służy; Chrystus jest wszystkim w woli Bożej – Kol 1,9:
1. W wersecie 9 Boża wola odnosi się do Chrystusa; jej głębia obejmuje poznawanie przez nas, doświadczanie i wyrażanie w życiu wszechzawierającego, rozległego Chrystusa, który jest Bogiem, człowiekiem i rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne we wszechświecie – 2,9.16-17.

2. Chrystus przewyższa wszystko, zajmuje pierwsze miejsce we wszystkim – 1,18.
  3. Wszeczawierający, rozległy Chrystus jest centrum i wszystkim, środkiem i obrzeżem Bożej ekonomii – w. 15-27; Ef 1,10;
    - a. W Bożej ekonomii Chrystus jest wszystkim; Bóg chce Chrystusa i tylko Chrystusa – wspaniałego, przewyższającego wszystko, wszechzawierającego Chrystusa, który jest wszystkim we wszystkim – Mt 17,5; Kol 3,10-11.
    - b. Zamysłem Boga w Jego ekonomii jest wbudować tego wspaniałego, wszechzawierającego Chrystusa w naszą istotę jako nasze życie i wszystko, abyśmy stali się zbiorowym wyrazem Trójjedynego Boga – 1,27; 3,4.10-11.
  4. Wolą Boga jest, by ten wszechzawierający, rozległy Chrystus był naszym działem – 1,9.12.
  5. Wolą Boga jest byśmy znali Chrystusa, doświadczali Go, radowali się Nim, byli przesyceni Nim i aby Chrystus był naszą osobą i życiem – 3,4.11.
- D. Wolą Boga jest mieć kościół, Ciało Chrystusa – 1,9.18; 2,19; 3,15:
1. Wolą Boga jest uzyskać Ciało dla Chrystusa, które będzie Jego pełnią, Jego wyrazem – Rz 12,2.5; Ef 1,5.9.11.22-23; 4,16:
    - a. Prowadzić życie Ciała to „umieć rozpoznać, jaka jest wola Boża” – Rz 12,2. 4-5.
    - b. Jeśli będziemy odpowiednimi członkami Ciała, działającymi i funkcjonującymi w życiu kościoła, będziemy ludźmi zgodnymi z wolą Bożą – 1 Kor 1,1-2; Ef 1,1; 5,17; Rz 12,2.4-5.
  2. Kościół to Ciało Chrystusa zbudowane z Trójjedynego Boga i wybranych przez Niego oraz odkupionych ludzi – Ef 1,22-23; 4,4-6.
  3. Chrystus jest Głową Ciała, a my – członkami Jego Ciała – Kol 1,18a; 2,19; Ef 4,15-16:

- a. Życ w Ciele to żyć wspólnie z innymi członkami pod zwierzchnictwem Głowy – w. 15; Kol 2,19.
  - b. Aby prowadzić życie Ciała, musimy podlegać zwierzchnictwu Głowy i obierać ją za swoje życie, najważniejszą rzecz oraz centrum całej naszej istoty – 1,18a; 2,19.
4. Ciało rośnie wzrostem Bożym; wzrost Ciała zależy od wzrostu, dodawania się, przyrostu Boga w naszym wnętrzu – w.19; Ef 4,16.
- II. Szatan, Boży wróg, niezwykle aktywnie sprzeciwia się woli Boga i podejmuje działania mające na celu przeszkodzić Jego zamysłowi; stosuje on przeciwko kościołowi potrójną strategię – Iz 14,12-15; Ez 28,12-19:**
- A. Szatan podstawia zamienniki w miejsce Chrystusa – 1 J 2,18,22; 4,3:
    1. Do zamienników tych zaliczają się: filozofia, kultura, prawo, religia oraz dary – Kol 2,8; 3,10-11; Hbr 8,6; 9,23; 10,5-10; Ga 3,1-3.24; 1,15-16; 2,20; 4,19; 1 Kor 1,22-23; 12,31.
    2. Zasada antychrysta polega najpierw na zaprzeczaniu temu, czym jest Chrystus, a następnie zastępowaniu Go czymś innym; być antychrystem to z jednej strony sprzeciwiać się Chrystusowi, a z drugiej strony mieć coś zamiast Chrystusa, co Go zastępuje – 1 J 2,18,22; 4,3.
    3. „Ja” sprzeciwia się Chrystusowi i usiłuje Go zastąpić – Mt 16,16.23-25; Ga 2,20.
  - B. Szatan stara się podzielić Ciało Chrystusa; sekty, denominacje i podziały w Ciele niweczą zbiorowy wyraz Chrystusa – 1 Kor 1,10-13a; Gal 5,19-20.
  - C. Szatan uśmierca funkcje wszystkich członków Ciała Chrystusa za pomocą systemu laicko-klerykalnego – dzieł i nauk nikolaitów – Obj 2,6.15:
    1. W Księdze Objawienia 2,6 i 15 słowo „nikolaici” odnosi się do grona ludzi, którzy uważają siebie za wyższych od zwykłych wierzących; to hierarchia przyjęta i ustanowiona przez katolicyzm i protestantyzm.

2. Celem systemu laicko-klerykalnego jest unieważnienie Ciała Chrystusa i zastąpienie go religią – por. Ef 4,12-13.16.

III. Pańskie odzyskiwanie jest odzyskiwaniem Chrystusa jako naszego centrum, rzeczywistości, życia i wszystkiego, a także odzyskiwaniem jedności Ciała Chrystusa oraz funkcji wszystkich jego członków – Kol 1,18; 2,19; 3,10-11; Ef 4,3-6.12; 1 Kor 14,26:

- A. Zamysłem Boga jest, by odzyskiwanie miało w sobie tylko i wyłącznie pierwiastek Chrystusa – Ga 1,15-16; 2,20; 4,19:
  1. Celem Boga w Jego ekonomii jest to, by Chrystus był wszystkim – Kol 3,4.10-11.
  2. Musimy zobaczyć, że Bóg nie chce niczego poza Chrystusem oraz że w Bożych oczach nie liczy się nic prócz Chrystusa – 1,18; 2,9; 3,4.10-11; Flp 3,7-10:
    - a. Chrystus zajmuje pierwszeństwo w Trójjedynym Bóstwie (2,9; J 15,26; Kol 1,18b-19; 2,9), w starym Bożym stworzeniu (1,15b; Hbr 2,14a) i w nowym Bożym stworzeniu (Kol 1,18; 1 Kor 15,20; Rz 8,29; Ef 1,20-23), a także w wywyższeniu przez Boga (Dz 2,33b; Ef 1,22b; Flp 2,9a).
    - b. Chrystus jest wszystkim dla wierzących – działem wyznaczonym nam przez Boga (Kol 1,12; 1 Kor 1,2), naszym życiem (Kol 3,4a; Ga 2,20a; Flp 1,20-21a; Ga 4,19; Kol 2,19b), nadzieją chwały (1,27) oraz naszymi potrzebami i radością (J 8,12; 6,51.57b; 1 Kor 10,4; J 20,22; Ga 3,27; J 15,7a; Kol 2,16-17; Mt 11,28).
    - c. Chrystus jest dla nas boskim zaopatrzeniem, mocą Bożą (1Kor 1,24a) oraz mądrością dla nas od Boga – naszą sprawiedliwością, uświęceniem i odkupieniem (w. 24b, 30).
    - d. Chrystus jest wszystkim dla kościoła – Głową Ciała (Kol 1,18), Ciałem Głowy (1 Kor 12,12), fundamentem (3,11), kamieniem węgielnym (Ef 2,20) i wszystkimi członkami nowego człowieka (Kol 3,10-11).
- B. Pan pragnie odzyskać jedność Ciała Chrystusa – Ef 4,3-6:
  1. Pańskie odzyskiwanie opiera się na prawdzie, że Chrystus ma tylko jedno Ciało – 1,22-23; 4,4.16.

2. Ciało Chrystusa jest tylko jedno w całym wszechświecie; z tego powodu we wszechświecie istnieje również tylko jedna społeczność Ciała Chrystusa – Mt 16,18; Ef 4,4-6; Dz 2,42; 1 Kor 1,9; 2 Kor 13,13.
  3. Jedno jedyne Ciało Chrystusa wyraża się w wielu miejscowościach w postaci kościołów miejscowych; jeden powszechny kościół – Ciało Chrystusa – staje się wieloma miejscowymi kościołami – miejscowymi wyrazami Ciała Chrystusa – Rz 12,4-5; 16,16; Ef 4,4; Obj 1,4.11.
- C. Pan pragnie odzyskać funkcję wszystkich członków Ciała Chrystusa – praktykę nowotestamentowej ekonomii zgodnej z ustanowioną przez Boga drogą – Ef 4,12.16; 1 Kor 14,26:
1. Wszyscy wierzący są członkami Chrystusa, kapłanami Boga, gałązkami Chrystusa i niewolnikami Pana – Rz 12,4-5; 15,16; 1 Kor 12,14-22; 1 P 2,5.9.
  2. Ci, którzy są obdarowani, doskonałą świętych, by robili to, co oni, czyli dary, ze względu na budowanie Ciała Chrystusa karmiąc świętych zasobem życia, by wzrastali w życiu – Ef 4,11-16; Dz 20,30.31; 6,4; 1 Kor 3,2.6; 1 P 2,2.
  3. Ciało jest budowane bezpośrednio przez funkcjonowanie wszystkich członków Chrystusa, każdego według własnej miary – Ef 4,16.

Chrystus w boskiej ekonomii

Wersety biblijne: J 20,31; Kol 1,12.18; Ef 1,22-23; 4,10; Obj 22,13.

- I. **Boska ekonomia to zarządzanie przez Boga domostwem, służące udzielaniu Go w Jego Boskiej Trójcy Jego wybranemu i odkupionemu ludowi, dzięki czemu ma On dom, domostwo, w którym może się wyrazić; domostwem tym jest kościół, Ciało Chrystusa mające zwieńczenie w Nowej Jeruzalem – 1 Tm 1,4; 3,15; 2 Kor 13,13; Ef 1,22-23; 4,16; Obj 21,2.**
- II. **W boskiej ekonomii Chrystus jest Bożym Pomazańcem, Mesjaszem – J 1,41; 20,31:**
  - A. W Ewangelii Jana 20,31 widzimy, że Jezus jest Chrystusem, synem Bożym:
    1. „Chrystus” to tytuł Pana Jezusa odnoszący się do Jego urzędu – Mt 16,16.20:
      - a. Tytuł ten odnosi się do posłannictwa Pana, mającego na celu realizację Bożego zamysłu – uzyskanie kościoła; ze względu na sprawowanie Bożego zarządzania Pan Jezus jest Chrystusem, Pomazańcem – w. 18.
      - b. Posłannictwo Chrystusa ma na celu wypełnienie odwiecznego Bożego zamysłu poprzez Jego ukrzyżowanie, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie i powtórne przyjście – w. 21, 27; Ef 1,22-23.
    2. „Syn Boga żywego” to tytuł Pana Jezusa odnoszący się do Jego osoby – Mt 16,16; J 20,31:
      - a. Jego posłannictwo wiąże się z Bożym dziełem, a Jego osoba – z Bożym życiem – 3,15-16; 1 J 5,11-12.
      - b. Osoba Pana ucieleśnia Ojca i wypływa w Duchu dla pełnego wyrazu Trójjedynego Boga – J 14,10-12.16-18.
  - B. Pan Jezus jest Pomazańcem, aby wypełnić Boży zamysł udzielenia się nam; dzięki funkcji Bożego Pomazańca Trójjedyny Bóg udziela się nam, aby wytworzyć kościół – 2 Kor 1,2.21; 13,13.

C. Jako Ten, którego namaścił Bóg, Chrystus jest Wyznaczonym – jest Tym, któremu Bóg zlecił wypełnienie pragnienia swego serca – Ef 1,5.

III. W boskiej ekonomii Chrystus jest zajmuje pierwszeństwo we wszystkim – Kol 1,18:

- A. Bóg zamyślił dać Chrystusowi pierwszeństwo we wszystkim; dlatego też zamierzył w swoim zarządzaniu, że uczyni Chrystusa pierwszym we wszystkim i że będzie On zajmował pierwszeństwo we wszystkim – w. 18.
- B. Zarówno w starym, jak i w nowym stworzeniu, tak we wszechświecie, jak i w kościele, Chrystus zajmuje pierwsze miejsce, miejsce najważniejsze – w. 15, 18.
- C. To, że Chrystus jest pierwszy, oznacza, że jest On wszystkim; skoro Chrystus jest pierwszy zarówno we wszechświecie jak i w kościele, to musi być On wszystkim we wszechświecie, a także w kościele – 3,10-11.
- D. Aby Chrystus miał pierwszeństwo we wszystkim, Bóg potrzebuje ludu; jeśli nie ma ludu, Chrystus nie może uzyskać pierwszeństwa – Ef 3,21; 1 Tm 3,15.
- E. Chrystus musi zajmować pierwsze miejsce w naszym osobistym wszechświecie, w którym dzieje się wiele rzeczy, czyniących Go pierwszym – Kol 3,17; 1 Kor 10,31.

IV. W Bożej ekonomii Chrystus jest Głową i centrum wszytkiego – Ef 1,10.22:

- A. Bóg posadził Chrystusa po swej prawicy na niebiosach, poddał wszystko pod Jego stopy i uczynił Go Głową ponad wszystkim dla kościoła – w. 20-22.
- B. Za sprawą wszystkich Bożych dyspensacji we wszystkich wiekach wszystko zostanie podporządkowane Chrystusowi jako Głowie; będzie to Boże wieczne zarządzanie i ekonomia – w. 10:
  - 1. Cały wszechświat znajduje się pod zwierzchnictwem Chrystusa; w ekonomii pełni czasów wszystko zostanie podporządkowane Chrystusowi jako Głowie – w. 10.
  - 2. „Poddać wszystko zwierzchnictwu swego Chrystusa / Ekonomią naszego Boga. / Gdy Chrystus naszą Głową i Centrum, / Wszystko jest w harmonijnej jedności” – „Hymns”, nr 981.

- C. Chrystus jest nie tylko Głową wszystkiego, lecz również centrum wszystkiego; Chrystus jest centrum po to, by uporządkować wszystko w sobie samym – w. 10.
- V. W boskiej ekonomii Chrystus wypełnia wszystko we wszystkim – w. 23; 4,10:**
- A. Radując się bogactwami Chrystusa, stajemy się Jego pełnią, aby Go wyrażać; oto pełnia Chrystusa, Tego który wypełnia wszystko we wszystkim – 3,8; 1,23.
- B. „Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił wysoko ponad wszystkie niebiosa, aby wszystko napełnić” – 4,10:
1. Chrystus zstąpił z niebios na ziemię w swym wcieleniu; zstąpił jeszcze niżej, z ziemi do Hadesu w swej śmierci; na koniec wstąpił z Hadesu na ziemię w swym zmartwychwstaniu i z ziemi na niebiosa w swym wniebowstąpieniu.
  2. Przechodząc tę drogę, Chrystus przetarł szlak, by napełnić wszystko.
- VI. W Boskiej ekonomii Chrystus jest Pierwszym i Ostatnim, Początkiem i Końcem oraz Alfą i Omegą – Obj 22,13:**
- A. „Pierwszy” oznacza, że nie ma nic przed Nim, a „Początek” – że jest On zaczątkiem wszystkiego – 1,17; 2,8; 22,13.
- B. „Ostatni” oznacza, że po Nim nie ma nikogo, a „Koniec” – że jest On zwieńczeniem wszystkiego – 1,17; 2,8; 22,13.
- C. To, że Chrystus jest Alfą i Omegą oznacza, iż jest On pełną zawartością i przedłużeniem Bożego działania; jest On w stanie wykonać wszystko w boskiej ekonomii – 1,8; 22,13.
- VII. W boskiej ekonomii Chrystus jest działem świętych – Kol 1,12:**
- A. Ojciec uzdolnił nas do uczestnictwa we wszechzawierającym Chrystusie – naszym działem, z którego możemy korzystać – por. Pwt 8,7-10.
- B. Będąc naszym działem, Chrystus zawiera w sobie wszystkie inne aspekty swej osoby w boskiej ekonomii: jest Bożym Pomazańcem, Tym, który ma pierwszeństwo we wszystkim, Głową i centrum wszystkiego, Tym, który wypełnia wszystko we wszystkim oraz Pierwszym i Ostatnim, Początkiem i Końcem i Alfą i Omegą; taki Chrystus jest naszym działem.

C. Wszystkie aspekty Chrystusa w boskiej ekonomii mają zastosowanie w naszym codziennym życiu i wszystkie powinny stać się naszym osobistym doświadczeniem i tym, czym się radujemy – Kol 3,17.

Budować Chrystusa w doświadczeniu i sprawować swoje zbawienie

Wersety biblijne: Flp 2,12-16.

- I. Arka, którą zbudował Noe, stanowi typ praktycznego i terazniejszego Chrystusa – Bożego zbawienia, a budować arkę to budować praktycznego i terazniejszego Chrystusa – Boże zbawienie w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Ciała Chrystusa, czyli zbiorowego Chrystusa; w świetle Listu do Filipian jest to sprawowanie naszego własnego zbawienia – 2,12-13:**
- A. Budować arkę to sprawować własne zbawienie, czyli budować Chrystusa w swoim doświadczeniu w celu zbudowania Ciała Chrystusa, zbiorowego Chrystusa.
  - B. To, nad czym pracował Noe i do czego wszedł, to Boże zbawienie, arka; powinniśmy doświadczać praktycznego i terazniejszego Chrystusa, w którego możemy wejść jako w Boże zbawienie.
  - C. Arka stanowi typ Chrystusa, nie tylko pojedynczego, lecz również zbiorowego, Chrystusa-kościół, którym jest Ciało Chrystusa oraz nowy człowiek – Rdz 6,14; 1 Kor 12,12; Ef 2,15-16; Kol 3,10-11:
    - 1. Budowanie arki przez tych, którzy współpracują z Bogiem, symbolizuje budowanie zbiorowego Chrystusa za pomocą pierwiastka Jego bogactw, który stanowi materiał budowlany; na tym polega sprawowanie swojego zbawienia – 1 Kor 3,9-12a; 2 Kor 6,1; Ef 3,8-10; 4,12.
    - 2. Budując arkę i wchodząc do niej, Noe został nie tylko wybawiony od Bożego sądu potopu nad niegodziwym pokoleniem, lecz także oddzielony od tamtego pokolenia i wprowadzony w nowy wiek – Rdz 8,13-19; 1 P 3,20.
    - 3. Podobnie, budując kościół i wchodząc do życia kościoła poprzez budowanie praktycznego i terazniejszego Chrystusa – Bożego zbawienia w naszym doświadczeniu, zostaniemy zbawieni od Bożego sądu nad obecnym

niegodziwym pokoleniem poprzez wielki ucisk (Mt 24,37-39; Łk 17,26-27; 1 Tes 5,3) i oddzieleni od tego pokolenia (Łk 21,36; Obj 3,10) oraz wprowadzeni w nowy wiek, wiek tysiąclecia.

- D. Zbawienie w Liście do Filipian 2,12 nie jest wiecznym zbawieniem od potępienia i jeziora ognistego, lecz zbawieniem codziennym i nieustannym, którym jest Chrystus, żywa Osoba; chociaż mamy wieczne zbawienie, potrzebujemy dalszego zbawienia od zepsutego i przewrotnego pokolenia – w. 15.
- E. Dziś podążamy drogą Bożego zbawienia; wstąpienie na tę drogę i podążanie nią jest sprawowaniem swojego zbawienia:
1. Im dłużej Noe budował arkę, tym więcej przechodził przez Boże zbawienie i na koniec wszedł w to, co zbudował – Rdz 7,7.
  2. Chrystus, którego budujemy w swoim obecnym doświadczeniu, stanie się naszym przyszłym zbawieniem; pewnego dnia, za sprawą Bożej opatrności, wejdziemy w Chrystusa, którego zbudowaliśmy.
  3. Również dzisiaj, jeśli budujemy Chrystusa w swoim doświadczeniu, będziemy mogli trwać w Nim, mieszkać w Nim – J 15,5:
    - a. Budować Chrystusa w swoim doświadczeniu to kochać Pana, rozmawiać z Nim wzywając Jego imienia i mieć z Nim społeczność, żyjąc przez Niego i chodząc wraz z Nim co dzień i co godzinę, stając się „współchodzącymi” z Bogiem, dzięki czemu jesteśmy Bożymi współpracownikami – Rdz 5,22-24; 6,9.
    - b. Wówczas budujemy Chrystusa w swoim doświadczeniu i możemy wejść w Niego, nasze zbawienie.
- F. Wszystkie cztery rozdziały Listu do Filipian odnoszą się do wszechzawierającej, żywej osoby Chrystusa, która jest naszym zbawieniem:
1. W pierwszym rozdziale Listu do Filipian zbawienie polega na tym, by żyć Chrystusa i powiększać Go w każdych okolicznościach.

2. W drugim rozdziale Listu do Filipian zbawienie polega na tym, by odbijać Chrystusa, trzymając się słowa prawdy.
3. W trzecim rozdziale Listu do Filipian zbawienie to sprawiedliwość Boża, którą jest sam Bóg ucieleśniony w Chrystusie.
4. W czwartym rozdziale Listu do Filipian zbawienie to sam Chrystus – życie prawdziwe, godne, sprawiedliwe, czyste, miłe, które zasługuje na uznanie oraz jest pełne cnót i uwielbienia.

II. Każdy rozdział Listu do Filipian przedstawia określone aspekty Chrystusa, który jest naszym codziennym zbawieniem; widzimy stąd, jak możemy budować Chrystusa w doświadczeniu, by sprawować swoje zbawienie – 3,12-13; por. Ha 1,1:

- A. Możemy doświadczać wewnętrznych części Chrystusa Jezusa – Flp 1,8; Ef 5,25; 2 Kor 12,15; 1 J 3,16.
- B. Możemy obierać Chrystusa za swoje codzienne postępowanie ze względu na Jego powiększenie, wyraz – Flp 1,19-21a; J 6,57; Ga 6,17-18.
- C. Możemy doświadczać obfitego zasobu Ducha Jezusa Chrystusa – zasobu płynącego z Ciała Chrystusa; uwięzienie nie odizolowało Pawła od Ciała Chrystusa ani nie odcięło go od zasobu Ciała – Flp 1,19; J 16,13.
- D. Możemy obierać umysł Chrystusa za swój – Flp 2,3.5; por. Ef 4,23; Rz 12,3.
- E. Możemy doświadczać Chrystusa jako Boga, który działa w naszym wnętrzu, nasze osobiste zbawienie i trzymać się Go jako słowa życia – Flp 2,12-16.
- F. Możemy doświadczać Chrystusa i stać się ofiarą z napojów – w. 17:
  1. Ofiara z napojów symbolizuje Chrystusa, który wylał siebie przed Bogiem jako prawdziwe wino dla Jego zaspokojenia – Wj 29,40-41:
    - a. Chrystus wytwarza wino, składając siebie w ofierze; powstaje w ten sposób wino, które rozwesela Boga i innych – Sdz 9,12-13.

- b. Jeśli będziemy mieli kontakt z takim Chrystusem i doświadczać Jego ofiarnego życia, pobudzi On nas do prowadzenia życia poświęcenia, które wytworzy wino i uszczęśliwi innych oraz Pana – 2 Kor 1,24b; por 5,13-15.
2. Ofiara z napojów symbolizuje nie tylko samego Chrystusa, lecz także Chrystusa, który przesyca nas samym sobą, niebiańskim winem, aż do momentu, gdy On i my staniemy się jedno i zostaniemy rozlani dla Bożej radości i zaspokojenia oraz dla Bożej budowli – Mt 9,17; Flp 2,17; 2 Tm 4,6:
    - a. Ofiara z napojów stanowi typ Chrystusa – niebiańskiego wina, którym raduje się ten, kto ją składa, napełniając się nim i stając się winem dla Boga.
    - b. Ofiara z napojów to nasze osobiste doświadczenie stawania się jedno z Panem do takiego stopnia, iż On staje się nami.
    - c. Im bardziej doświadczamy Chrystusa jako ofiar, tym bardziej stajemy się ofiarą z napojów – Lb 15,1-10.
- G. Możemy zyskiwać (zdobywać) Chrystusa i znaleźć się w Nim – Flp 3,7-9a; Ef 3,8; Rdz 15,1; 2 Kor 12,2.
- H. Możemy obierać Chrystusa za sprawiedliwość, która przejawia się w naszym życiu – Flp 3,9b; por. Iz 64,5; Mt 5,20; Obj 3,18; 19,8.
- I. Możemy poznawać Chrystusa osobiście zarówno na podstawie objawienia, jak i w doświadczeniu – Flp 3,8.10; 2,2; 3,13.
- J. Możemy obierać Chrystusa za swój cel, aby radować się Nim jako nagrodą; skoro naszym celem jest zdobyć Chrystusa, powinniśmy porzucić wszystko inne i podążać wyłącznie za Nim – w. 12-14, 7-8.
- K. Możemy zachowywać radość w Chrystusie – Flp 4,4; Hbr 13,15; Ps 119,164:
1. Ponieważ List do Filipian dotyczy doświadczenia Chrystusa i radowania się Nim, co prowadzi do radości, jest to księga przepełniona radością i radowaniem się – 1,4.18.25; 2,2.17-18.28-29; 3,1; 4,1.4.

2. „Zachowałem swą radość, więc proszę, nie martw się. Mam nadzieję, że ty również zadbasz o siebie i będziesz przepelniona radością w swoim sercu” – napisane w więzieniu przez brata Watchmana Nee do bratowej w 1972 r. (*Watchman Nee – A Seer of the Divine Revelation in the Present Age*, s. 182).
- L. Możemy doświadczać Chrystusa jako naszej wyrozumiałości i cnót – w. 5, 8:
1. Okazywać wyrozumiałość to brać pod uwagę, jak wpływanie na innych to, co robimy lub mówimy; wyrozumiałość to rozsądek, takt oraz namysł w postępowaniu z innymi, a nie rygorystyczne domaganie się swoich praw.
  2. Nasz niepokój może przerodzić się w wyrozumiałość dzięki temu, że będziemy przynosili do Boga każdą potrzebę, każdą prośbę i rozmawiali z Nim; rozmowa wskazuje, że między nami a Bogiem odbywa się komunikacja i właśnie dzięki tej komunikacji, społeczności między nami a Bogiem, korzystamy z boskiego udzielania.
  3. W Liście do Filipian 4,8 Paweł przedstawia sześć cnót przejawiających życie, które wyraża Chrystusa; cnoty te wyrażają Boże przymioty, jakie przejawiają się z wnętrza tych, którzy podążają za Chrystusem – ucieleśnieniem Boga.
- M. Możemy uczyć się Chrystusa, który jest naszym sekretem – w. 11-12, 6-7:
1. Paweł nauczył się sekretu, jak obfitować, być zaspokojonym, zadowolonym w każdych okolicznościach; sekretem tym jest w istocie sam Chrystus.
  2. Paweł nauczył się sekretu, jak doświadczać Chrystusa – doświadczać Go we wszystkim i wszędzie – w. 12.
  3. Kiedy Paweł nawrócił się do Chrystusa, został wprowadzony w Niego i w Ciało Chrystusa – Dz 9,3-19.25-28; 22,6-21; 13,1-4.
  4. Paweł nauczył się sekretu, jak obierać Chrystusa za życie (Kol 3,4), jak Nim żyć (Flp 1,21a), jak Go powiększać (w. 20), zdobywać (3,8.12) i jak prowadzić życie kościoła (1,9.19; 2,1-4.19-20; 4,1-3).

- N. Możemy obierać Chrystusa za Tego, kto nas umacnia – Tego, kto nas motywuje, naszą wewnętrzną motywującą siłę – w. 13:
1. Kiedy Paweł mówi, że Chrystus nas umacnia, chodzi zwłaszcza o to, że Chrystus wzmacnia nas do tego, byśmy żyli Nim; wówczas On jest naszymi ludzkimi cnotami i w ten sposób powiększamy Go w Jego nieograniczonej wielkości – w. 8-13.
  2. Dzięki temu, iż Chrystus nas wzmacnia, możemy prowadzić życie zaspokojone oraz być szczerzy, godni, sprawiedliwi, czysti, mili i zasługiwać na uznanie – w. 11-12, 8.
- O. Możemy obierać Chrystusa za swoje oczekiwanie – 3,20-21:
1. Doświadczając Chrystusa, Paweł prowadził życie oczekiwania na Zbawiciela, Pana Jezusa Chrystusa, który przemieni jego ciało poniżenia i upodobni je do ciała swojej chwały.
  2. Dojście wierzących do otoczenia chwałą stanowi kulminację Bożego zbawienia w życiu i zwieńczenie Bożej ekonomii oraz służy zaspokojeniu Jego pragnienia – 2 Kor 3,18; 4,17; Hbr 6,1a; Rz 5,10b; Obj 21,10-11.

Wizja jedynej jedności i prawdziwej jednomyślności oraz prawdziwe podłoże jedności – podłoże kościoła

Wersety biblijne: Ef 4,2-6.13; Dz 1,14; 2,46; J 17,6.11.14-23;
16,13; Za 4,2-6; Obj 1,11-12.

- I. Bóg jest jeden; jedność jest Jego naturą – Pwt 6,4; Ga 3,20; Ef 4,3-6:**
- A. Doprowadzając do powstania kościoła, Ciała Chrystusa, Bóg działał zgodnie ze swoją naturą, naturą jedności – Mt 16,18; Ef 2,14-16.
  - B. Początek kościoła przebiegał w jedynej jedności, która jest zgodna z naturą Boga – 1,22-23; Dz 1,14; 2,42.46; 4,32.
- II. W Biblii panuje istotna zasada, która brzmi: Bóg w swej ekonomii zaplanował uczynić siebie jedno z człowiekiem – Rdz 1,26; J 15,1.4-5; 1 Kor 6,17:**
- A. W Bożej ekonomii istnieje centralny wątek, którym jest uczynienie Boga i człowieka, człowieka i Boga jedną całością; tych dwoje ma jedno życie i naturę, dzięki czemu prowadzą oni jedno życie – Obj 22,17.
  - B. W ostatecznym rozrachunku jedność, jaka istnieje pomiędzy Bogiem i Jego wybranym oraz odkupionym ludem, znajdzie się w stanie zwieńczenia; lud będzie w pełni jedno z Trójjedynym Bogiem i stanie się budulcem świętego miasta, Nowej Jeruzalem – 21,2.10-11; 22,17.
- III. List do Efezjan 4,4-6 objawia jedyną jedność Ciała Chrystusa:**
- A. Pan pragnął tej jedynej jedności i dążył do realizacji tego pragnienia, co znalazło ujście w szczególnej modlitwie, jaką zaniósł przed pójściem na krzyż – J 17,2.6.11b.14-23:
    - 1. Modlitwa ta objawia, że Trójjedyny Bóg jest jeden i że jedność ta jest wzorem jedności Ciała Chrystusa – w. 11, 21.
    - 2. Jedność Ciała Chrystusa to powiększona jedność Boskiej Trójcy – w. 22-23; 14,20; 1 Kor 12,12.
  - B. Przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg zespała się ze swoim wybranym ludem w jego człowieczeństwie; dzięki temu, że zespolenie to jest jedyną jednością, Ciało Chrystusa jest jednością – Ef 4,4; Rz 12,5.

- C. List do Efezjan 4,4-6 objawia cztery osoby: jedno Ciało, jednego Ducha, jednego Pana i jednego Boga Ojca, zespolone razem w jedną całość, która tworzy organiczne Ciało Chrystusa:
1. Ojciec jest źródłem, Syn pierwiastkiem, a Duch esencją; ci Trzej są zespoleni z Ciałem.
  2. Ojciec jest ucieleśniony w Synu, Syn urzeczywistniony jako Duch, a wszyscy Oni są w nas; dlatego jesteśmy „czterema w jednym”, boską i ludzką konstytucją – J 14,10-11.16-17.20; Ef 3,16-20.
- D. Wszyscy wierzący w Chrystusa mają pilnie zachowywać tę jedyną jedność, jedność Ducha; zachowują ją dzięki przeobrażonym ludzkim cnotom, które są wzmocnione i ubogacone boskimi przymiotami i przez te przymioty – w. 2-3.
- IV. Prawdziwa jednomyślność w życiu kościoła to praktykowanie jedynej jedności – jedności Ciała, jedności Ducha – w. 3-6:**
- A. Praktykowanie tej prawdziwej jednomyślności w kościele to zastosowanie jedności; gdy praktykuje się jedność, staje się ona jednomyślnością – Dz 1,14.
- B. Jednomyślność stanowi serce, jądro, rdzeń, jedności – 2,46.
- C. W Ewangelii Jana Pan podkreślał jedność, natomiast w Dziejach Apostolskich akcent pada na jednomyślność – J 10,30; 17,11.21-23; Dz 1,14; 2,46; 4,24; 15,25:
1. Stu dwudziestu stało się jedno w Ciele Chrystusa; trwali oni niezłomnie w tej jedności, jednomyślni w modlitwie – Ef 4,3-6; Dz 1,14.
  2. Apostołowie i wierzący, praktykując życie kościoła, praktykowali je w jednomyślności – 2,46; 4,24; 5,12.
- D. Jednomyślność nawiązuje do harmonii, jaka panuje w naszej wewnętrznej istocie – 1,14:
1. Greckie słowo *omothymadon* w Dziejach Apostolskich 1,14 tłumaczone jest jako „jednomyślność”; wskazuje ono na harmonię wewnętrznych uczuć w całej istocie człowieka.
  2. Greckie słowo *symfoneo* występuje w Ewangelii Mateusza 18,19 na oznaczenie jednomyślności; mając jednomyślność, stajemy się dla Boga melodią.

E. Aby mieć jednomyślność, musimy się nauczyć przebywać w jednym duchu i jednej duszy – Flp 1,27:

1. Aby praktykować jednomyślność, powinniśmy być zestrojeni w tym samym umyśle i opinii; to właśnie znaczy być jedno w duszy – 1 Kor 1,10.
2. Trwać w jednomyślności to być jedno w całej swej istocie; prowadzi to do tego, że jesteśmy jedno w tym, co wypowiadamy – Rz 15,5-6.
3. Wszyscy powinniśmy mieć jedno serce i jedną drogę; to jedno serce i jedna droga to prawdziwa jednomyślność, zastosowanie jedynej jedności – Jr 32,39.

V. Słowo „podłoże”, którym posługujemy się w odniesieniu do podłoża kościoła, nie oznacza fundamentu, tak jak w przypadku budowli; oznacza teren, tak jak ten, na którym położony zostaje fundament budowli.

VI. Podłoże kościoła, prawdziwe podłoże jedności, w świetle boskiego objawienia Nowego Testamentu tworzą trzy istotne czynniki:

A. Pierwszym czynnikiem jest jedyna jedność powszechnego Ciała Chrystusa, która nazywa się „jednością Ducha” – Ef 4,3:

1. Jedność ta jest w imieniu Ojca, w Trójjedynym Bogu dzięki uświęceniu za pośrednictwem Jego świętego słowa, które jest prawdą, a na koniec jest w boskiej chwale i służy wyrazowi Trójjedynego Boga – J 17,6.11.14-24.
2. Jedność taka została udzielona wszystkim wierzącym w Chrystusa do ich ducha, gdy Duch życia ich odrodził Chrystusem jako ich boskim życiem; jedność ta stała się podstawowym pierwiastkiem podłoża kościoła.

B. Drugim pierwiastkiem podłoża kościoła jest jedno jedyne podłoże miejscowości, w której kościół miejscowy został ustanowiony i istnieje:

1. Nowy Testament przedstawia wyraźny obraz, z którego wynika, że każdy kościół miejscowy, wyraz kościoła powszechnego – powszechnego Ciała Chrystusa – usytuowany jest w swoim mieście – Dz 8,1; 13,1; Rz 16,1; Obj 1,4.11.

2. Miasto, wyznaczające granice, w obrębie których istnieje kościół, stanowi miejscowe podłoże danego kościoła; to jedno jedyne podłoże miejscowości zachowuje kościół od podziału wywołanego przez różne sprawy i różne podłoża.
3. Księga Objawienia została wysłana do siedmiu kościołów, co jest jednoznaczne z wysłaniem do siedmiu miast – w. 11:
  - a. Na podstawie tego wyraźnie widzimy, że praktyka życia kościoła w okresie początkowym była praktykowaniem jednego kościoła w jednym mieście, jednego miasta z tylko jednym kościołem; w żadnym z miast nie było więcej kościołów, jak tylko jeden; to miasto, nie ulica czy dzielnica, stanowiło o całości kościoła miejscowego.
  - b. Jurysdykcji kościoła miejscowego powinno podlegać całe miasto, w którym dany kościół się znajduje; obszar nią objęty nie powinien być ani większy, ani mniejszy niż granice miasta; wszyscy wierzący w granicach miasta powinni tworzyć jeden kościół miejscowy w tym mieście.

C. Trzecim pierwiastkiem podłoża kościoła jest rzeczywistość Ducha jedności, która wyraża jedyną jedność powszechnego Ciała Chrystusa na jedynym podłożu miejscowości kościoła miejscowego:

1. Duch jest żywą rzeczywistością Boskiej Trójcy; to za pośrednictwem tego Ducha jedność Ciała Chrystusa staje się realna i żywa – 1 J 5,6; J 16,13:
2. Za pośrednictwem tego Ducha również stosujemy podłoże kościoła; odbywa się to w sferze życia, nie jest to kwestia formalna; ponadto, to za pośrednictwem tego Ducha prawdziwe podłoże kościoła połączone jest z Trój-jedynym Bogiem – Ef 4,3-6.

VII. Zdefiniowane wyżej podłoże kościoła zachowuje w praktyce prawdziwą jedność kościoła zarówno w aspekcie miejscowym, jak i powszechnym (Ef 4,3), nie stwarzając przy tym

żadnych podziałów; to jedyny sposób na uniknięcie obecnej sytuacji podziałów i zamieszania, jaka panuje wśród członków Chrystusa.

Prorokowanie – funkcja, którą pełnią zwyczajcy

Wersety biblijne: 1 Kor 14,1.4b.12.23-24.31.39.

- I. **Prorokowanie w Pierwszym Liście do Koryntian 14 to przemawianie dla Boga i Chrystusa oraz wypowiedanie Boga i Chrystusa, czyli usługiwanie i udzielanie Boga i Chrystusa innym:**
  - A. Prorokowanie to również przepowiadanie, mówienie z wyprzedzeniem, przewidywanie.
  - B. W Pierwszym Liście do Koryntian 14 prorokowanie nie obejmuje przepowiadania – w. 3, 24.
- II. **Prorokowanie, przedstawione w Pierwszym Liście do Koryntian 14, realizowane jest na spotkaniach kościoła i służy budowaniu kościoła – w. 23-24, 4-5.**
- III. **Prorokowanie, przedstawione w Pierwszym Liście do Koryntian 14, doskonalą poszukującego i służy budowaniu kościoła – w. 12.**
- IV. **Wszyscy wierzący mają zdolność do prorokowania i obowiązek prorokować; gorąco też powinni tego pragnąć:**
  - A. Wszyscy wierzący mają zdolność do prorokowania – „wszyscy bowiem możecie prorokować, jeden po drugim” – w. 31, 24.
  - B. Wszyscy wierzący mają obowiązek prorokować – w. 23-24; zob. Rz 1,14-15.
  - C. Wszyscy wierzący powinni dążyć do tego, by prorokować, zabiegać o to i gorąco tego pragnąć – 1 Kor 14,1.12.39.
- V. **Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian 14 nakazuje wszystkim świętym prorokować na spotkaniach kościoła:**
  - A. Paweł posługuje się w tym rozdziale pewnymi czasownikami, by zachęcić świętych do prorokowania:
    1. Starać się usilnie – w. 1.
    2. Pragnąć – w. 1, 39.
    3. Szukać – w. 12.
    4. Usilnie zabiegać – w. 12.
    5. Uczym się – w. 31.

- B. Paweł popiera prorokowanie przez wszystkich:
1. „Pragnę, żebyście wszyscy... prorokowali” – w. 5.
  2. „Wszyscy bowiem możecie prorokować” – w. 31.
  3. „Gdy zaś wszyscy prorokują” – w. 24.
  4. „Będzie przekonany przez wszystkich” – w. 24.
  5. „Przez wszystkich jest badany” – w. 24.
  6. „Każdy ma” – w. 26.

VI. Musimy zobaczyć z czego składa się prorocтво, wedle tego jak przedstawia to Pierwszy List do Koryntian 14:

- A. Po pierwsze, musimy mieć poznanie i doświadczenie Boga, Chrystusa i tego, co duchowe – zob. 1 J 1,3.
- B. Po drugie, musimy umieć wyrazić słowami to, co wiemy i czego doświadczyliśmy z Boga, Chrystusa i tego, co duchowe – 1 Kor 2,13; 1 P 4,11; Ef 6,19-20.
- C. Po trzecie, poddani boskiemu oświeceniu, musimy dostrzeżać sytuację i otoczenie, w jakich się znajdujemy – zob. Ml 2,7; Obj 1,20.
- D. Po czwarte, potrzebujemy bieżącego natchnienia zamieszkującego Ducha, które pobudzi nas w duchu do przemawiania – 2 Tm 1,6-7; 4,22; 1 Kor 14,32.

VII. Musimy zobaczyć wzór prorokowania, jakiego dostarczają Elżbieta i Maria:

- A. Wzór prorokowania przez Elżbietę widzimy w Ewangelii Łukasza 1,39-45:
  1. Z treści tych wersetów wynika, że Elżbieta, matka Jana Chrzciciela, żyła w obecności Boga i w społeczności z Panem, w nieustannej, ciągłej łączności z Nim.
  2. Powyższe wersety pokazują również wyraźnie, że posiadała ona duchową wiedzę i troszczyła się o Pańskie poruszanie na ziemi – zob. w. 44.
  3. Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Marii i niemowlę w niej podskoczyło, jej duch się poruszył – w. 41, 44.
  4. Pobudzona w duchu, zaraz otrzymała bieżące natchnienie Ducha Świętego (w. 41b) i wyraziła to słowami, ćwicząc swego ducha (w. 42a):
    - a. Elżbieta w swym proroctwie pobłogosławiła Marię, tę, która do niej przyszła – w. 42, 45a.

- b. Ćwiczyła swego ducha i mogła rozeznąć to, co Pan czynił – w. 43.
  - c. Ćwiczyła swego ducha i w odpowiednich słowach przepowiedziała spełnienie się tego, o czym mówił anioł Marii w Ewangelii Łukasza 1,30-37, potwierdzając to – w. 45.
- B. Wzór prorocstwa, wypowiedzianego przez Marię, jest głębszy i wznioślejszy niż Elżbiety – w. 46-55:
- 1. Po pierwsze, duch Marii rozradował się w Bogu, jej Zbawicielu, a następnie jej dusza wywyższała Pana – w. 46-47.
  - 2. To, co powiedziała Maria, prorokując, oparte było na jej poznaniu Pisma Świętego; jej prorocstwo składało się z cytatów ze Starego Testamentu.
  - 3. To, co powiedziała Maria, prorokując, oparte było na jej poznaniu i doświadczeniu Boga – w. 48-50.
  - 4. To, co powiedziała Maria, prorokując, oparte było na poznaniu tego, jak Bóg postępuje ze swoim ludem – w. 51-53.
  - 5. To, co powiedziała Maria prorokując, oparte było na poznaniu tego, co Bóg w swym miłosierdziu uczynił jej przodkom – w. 54-55.

VIII. Musimy zobaczyć podstawowe składniki prorocstwa:

- A. Pierwszym składnikiem jest osobiste poznanie Pisma Świętego:
- 1. Musimy być dobrze obeznani z literą Słowa Bożego:
    - a. Musimy być dobrze obeznani z literą Słowa Bożego, tak jak Pan w Ewangelii Mateusza 4,4,7 i 10 – zob. Pwt 8,3; 6,16.13.
    - b. Musimy być dobrze obeznani z literą Słowa Bożego, tak jak apostoł Paweł w Liście do Rzymian 1,17; 3,4.10-18.
  - 2. Musimy znać głęboki zakres znaczeniowy i duchowe znaczenie Słowa Bożego:
    - a. Zrozumienie przez Pana Księgi Wyjścia 3,6, objawione w Ewangelii Mateusza 22,31-32, to przykład poznania głębokiego zakresu znaczeniowego Słowa Bożego.

- b. Kolejny przykład to rozumienie przez apostoła Pawła Psalmu 8,4-6, objawione w Liście do Hebrajczyków 2,5-9.
  - c. Widzimy również poznanie przez Pawła zakresu znaczeniowego słowa Bożego na podstawie jego rozumienia Psalmu 2,7, objawionego w Dziejach Apostolskich 13,33.
  - d. Głęboki zakres znaczeniowy Pisma Świętego znajdujemy również w Ewangelii Jana 3,16, jednym z najgłębszych wersetów w Biblii; werset ten oznacza, pokrótce, że Trójjedyny Bóg, objawiony w Księdze Rodzaju 1, tak umiłował wężowych ludzi z tego szatańskiego świata, że dał im swego jednorodzonego Syna, drugiego w Boskiej Trójcy, we wcieleniu, by umarł za nich w postaci węża jako ich Zastępca i stał się życiodajnym Duchem, dzięki czemu ci, którzy wierzą w Niego, swojego Odkupiciela, mogą teraz odrodzić się w Jego wiecznym życiu przez Niego jako życiodajnego Ducha i stać się licznymi synami Bożymi (J 1,12; Hbr 2,10) oraz Jego licznymi braćmi (Rz 8,29), tworząc Jego Ciało, kościół (Ef 1,23), który jest Jego przyrostem i oblubienicą – oblubienicą, która zaspokaja Go i wyraża; znajduje to zwieńczenie w Nowej Jeruzalem, co objawia Księga Objawienia 21–22, i służy objawieniu się przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga oraz wypełnieniu Jego odwiecznej ekonomii.
  - e. Poznanie przez Pawła duchowego znaczenia Słowa Bożego widzimy w tym, jak interpretuje on Księgę Rodzaju 16,15 i 21,2 – objawia to List do Galacjan 4,22–26; widzimy to również w tym, jak interpretuje on Psalm 68,19 – w Liście do Efezjan 4,8-10.
3. Zyskując osobiste poznanie Pisma Świętego, również musimy otrzymać duchowe oświecenie i duchową wizję w Słowie Bożym – Iz 1,1; 2,1; 13,1; 15,1; zob. 1 Kor 14,26; Obj 1,11; Ef 1,10; 3,9; 1 Tm 1,4; Rz 15,16; 1 P 2,5,9.

- B. Drugim podstawowym składnikiem proroctwa jest osobiste doświadczenie życia – Dz 5,20; 1 J 1,3.
  - C. Wypowiadając prawidłowe proroctwo, nie wolno nam obstawać przy osobistych doświadczeniach, świadectwach, odczuciach, myślach, opiniach, uczuciach, tym, jak reagujemy na różne osoby, sprawy i rzeczy.
- IX. Musimy zobaczyć, co stanowi podstawową przeszkodę w prorokowaniu:**
- A. Prorokować to przemawiać dla Boga i Chrystusa oraz wypowiadać Boga i Chrystusa; tak przemawiać to współpracować z przemawiającym Duchem Bożym i Chrystusem – 2 Sm 23,2; Dz 6,10; zob. Hbr 1,1-2:
    1. Duch zawsze jest gotów do przemawiania wraz z nami i przez nas i czeka na to.
    2. My jednak nie zawsze współpracujemy z Duchem w tym, by przemawiać.
  - B. We współpracy z Duchem w przemawianiu przeszkadza nam nasz naturalny człowiek wraz z jego usposobieniem i nawykami.
  - C. Przewyciężymy swoją przeszkodę, gdy wystąpimy przeciwko swojemu naturalnemu człowiekowi wraz z jego usposobieniem i nawykami; zostaliśmy przybici do krzyża (Rz 6,6; Ga 2,20) i na nim powinniśmy pozostać.
- X. Zwycięzcy są wypełnieniem typu proroków:**
- A. To dlatego, gdy apostoł Paweł mówi o tym, jak kościół powinien się spotykać, podkreśla i wynosi wysoko prorokowanie – 1 Kor 14,1.3-6.24.31.39.
  - B. Prorokowanie, wpowiadanie Chrystusa w innych, czyni nas zwycięzcami.
  - C. Prorokowanie to funkcja, jaką pełnią zwycięzcy.

Spotkanie w małych grupach

(poniedziałek)

- Kol 1,18** I On jest Głową Ciała – kościoła. On jest początkiem, Pierwszym wśród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim.
- Kol 1,12** Dziękując Ojcu, który uzdolnił was do uczestnictwa w dziele świętych w światłości.
- Flp 2,12-13** Sprawujcie swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem, albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania dla swego upodobania.

Wyjątki z postugi:

Zarówno w starym, jak i w nowym stworzeniu Chrystus jest pierwszy i zajmuje pierwsze miejsce. Zarówno we wszechświecie, jak i w kościele Chrystus jest Pierwszym. Jeśli to zobaczymy, jeśli stanie się to naszą wizją, a nie zwykłą doktryną, życie, jakie prowadzimy na co dzień, i życie kościoła ulegną radykalnej zmianie. Uświadomimy sobie, że Chrystus musi być pierwszy we wszystkim.

W Liście do Kolosan 1,18 Paweł mówi: „Aby sam stał się pierwszy we wszystkim”. W Biblii pierwszeństwo oznacza bycie wszystkim. Ponieważ Chrystus jest pierwszy zarówno we wszechświecie, jak i w kościele, musi być wszystkim we wszechświecie i w kościele. Jako pierwszy, jest wszystkim.

Bóg w tej dziedzinie posługuje się inną arytmetyką niż my. Nam wydaje się, że skoro Chrystus jest pierwszy, to ktoś inny powinien być drugi, jeszcze inny trzeci, i tak dalej. Tymczasem z Bożego punktu widzenia to, że Chrystus jest pierwszy, oznacza, że jest On wszystkim.

Pierwszy Adam obejmował nie tylko Adama jako jednostkę, lecz także cały rodzaj ludzki. Tak samo w oczach Boga pierworodni z Egipcjan obejmowali wszystkich Egipcjan. Pierworodny obejmuje wszystkich. Dlatego to, że Chrystus jest Pierworodnym we wszechświecie, oznacza, że jest On wszystkim we wszechświecie. Podobnie to, że Chrystus jest Pierworodnym w zmartwychwstaniu, oznacza, że jest On wszystkim w zmartwychwstaniu. To, że Chrystus jest Pierworodnym starego i nowego stworzenia, oznacza, że jest On wszystkim tak w starym, jak i w nowym stworzeniu. Zgadza się to ze słowami Pawła

w wersecie 3,11, gdzie mówi on, że w nowym człowieku, w nowym stworzeniu, „nie ma Greka ani Żyda, obrzezania ani nieobrzezania, barbarzyńcy, Scyty, niewolnika, wolnego, lecz wszystkimi i we wszystkich jest Chrystus”. W nowym człowieku Chrystus jest każdym i w każdym. W nowym stworzeniu jest miejsce wyłącznie dla Chrystusa (*Life-study of Colossians*, s. 74-75).

Chrystus jest rozległy jak wszechświat. Żaden naukowiec nie potrafi podać nam wymiarów wszechświata. W Liście do Efezjan 3 Paweł mówi, że wymiary Chrystusa to szerokość, długość, wysokość i głębokość. Tak jak wszechświat, Chrystus jest niezmierny. Taki Chrystus to nasz wszechświat. Niezmierny Chrystus, o którym mowa w Liście do Efezjan 3, to nie tylko wszechzawierający Chrystus; to także rozległy Chrystus, Ten, który jest rozległy jak wszechświat.

Przedstawiając objawienie na temat rozległości Chrystusa, List do Kolosan używa wielu wyjątkowych wyrażeń. Na przykład w wersecie 1,12 widzimy, że Chrystus jest działem świętych. Greckie słowo przetłumaczone jako dział oznacza przydział. Kiedy dzieci Izraela weszły do pięknej ziemi, ziemia stała się ich przydziałem, działem. Piękna ziemia mlekiem i miodem płynąca była wszechzawierającym typem Chrystusa. Chrystus, nasza piękna ziemia, jest naszym działem, działem świętych (*Life-study of Colossians*, s. 385).

W Liście do Kolosan 2,16-17 Paweł mówi, że jedzenie, picie, święta, nowie i szabaty są „cieniem tego, co ma przyjść, ciało zaś jest Chrystusa”. Słowa Pawła wskazują na to, że Chrystus jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne. Jest naszym prawdziwym pokarmem, napojem, ubraniem, mieszkaniem, środkiem komunikacji, słońcem, księżycem i ziemią. Tak więc proste słowo Pawła w tych wersetach wskazuje na rozległość wszechzawierającego Chrystusa.

Następnie, w wersecie 3,4, Paweł mówi nam, że ten rozległy Chrystus jest naszym życiem. Chociaż Chrystus jest rozległy, to jednak jest naszym życiem w sposób bardzo szczególny i konkretny. Chwała Panu, że rozległy Chrystus stał się naszym osobistym życiem! W sensie powszechnym jest On rozległy, lecz w naszym osobistym doświadczeniu jest On naszym życiem.

W wersetach 3,10 i 11 widzimy nadto, że w kościele, nowym człowieku, który jest nowym Bożym stworzeniem, rozległy Chrystus jest

wszystkimi i we wszystkich. Jest wszystkimi członkami nowego człowieka i jest we wszystkich członkach. Na podstawie wersetu 3,11 możemy powiedzieć, że Chrystus jest nami wszystkimi. Jakże rozległego, wszechzawierającego Chrystusa objawia List do Kolosan! (*Life-study of Colossians*, s. 389).

Czy wiesz, że Bóg pragnie położyć kres temu pokoleniu i wprowadzić kolejny wiek? Żeby to zrobić, musi mieć arkę. Nie możemy zbudować arki w oparciu o własną wyobraźnię. Tak jak Noe, musimy otrzymać objawienie o tym, że Bóg potrzebuje arki.

Bóg nie tylko objawił Noemu to, że potrzebuje arki, lecz także pokazał mu prawdziwą sytuację jego pokolenia. Pokolenie to w oczach Boga zupełnie się skompromitowało. Dzięki Bożemu objawieniu ujrzał to również Noe. Czy wiesz, że większość ludzi, w tym wielu chrześcijan, nie wie, w jakim pokoleniu żyjemy? Ludzkość znalazła się za zasłoną, ludzie są kompletnie otumanieni i zamroczeni swoim pożądaniem i złymi rozkoszami. Nawet tak zwane kościoły chrześcijańskie są otumanione tendencją tego wieku. Potrzebujemy objawienia. Potrzebujemy, żeby Bóg przyszedł do nas i objawił nam prawdziwą sytuację tego złego pokolenia. Musimy to zobaczyć. Otrzymałem to objawienie blisko pięćdziesiąt lat temu. Bóg pokazał mi to złe pokolenie.

Bóg nie tylko pokazał Noemu złe pokolenie, lecz także objawił mu swój zamysł. Bóg był i nadal jest Bogiem, który ma cel i nigdy nie można Go w tym pokonać. Przed laty pokazał mi swój cel. Wielu z was czytało świadectwo brata Nee, w którym mówi on, że kiedyś miał sen, czyli objawienie, w którym ujrzał kościoły miejscowe wzbudzone w całych Chinach. Zobaczył kościoły wzbudzone przez Boga. To, co nazwał snem, było w rzeczywistości objawieniem. Poprzez niego wiele lat temu Bóg pokazał nam, że potrzebuje kościołów. Zanim Pan powróci, wzbudzone muszą zostać dla Niego kościoły. W przeciwnym razie nie będzie mógł powrócić. Co jest dzisiejszą arką? Kościoły. W jaki sposób Bóg kładzie kres temu złemu pokoleniu i wprowadza nowy wiek? Poprzez kościoły. Bóg objawił arkę Noemu, a nam, muszę zaświadczyć, objawił potrzebę prawidłowego życia kościoła. Prawidłowe życie kościoła jest arką, której Bóg dziś potrzebuje. Życie kościoła potrzebne jest do tego, by położyć kres temu pokoleniu i wprowadzić nowy wiek (*Studium życia Księgi Rodzaju*, s. 381).

Cała arka jest typem Chrystusa (1 P 3,20-21). Chrystus nie jest kajakiem, lecz arką. Kajak to wygięty kawałek drewna; arka składa się z wielu kawałków ściśle ze sobą spasowanych. Arka to budowla. Kajak jest jednostką, natomiast arka to zbiorowa całość. Mój Chrystus jest arką. W kajaku nigdy nie będziemy bezpieczni. Kiedy jednak jestem w arce, mogę spać bez względu na szalejącą burzę. Jesteśmy w arce. Są chrześcijanie, dla których Chrystus jest kajakiem, lecz dla nas jest On arką.

Skoro arka jest typem Chrystusa, jak Noe mógł ją zbudować? A przecież arka zbudowana została przez Noego. Wielu chrześcijan po prostu głosi ewangelię, spodziewając się, że pewnego dnia Bóg ześle z nieba arkę. Jeżeli powiesz, że musimy budować arkę, zbawienie, ludzie cię potępia, mówiąc: „Jesteśmy zbawieni łaską, a nie z uczynków”. Noe został zbawiony przez arkę, którą zbudował własną pracą. List do Filipian 2,12-16 mówi: „Sprawujcie swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem, albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania dla swego upodobania... abyście się stali bez skazy i bez winy jako nienaganne dzieci Boże pośród złego i przewrotnego pokolenia, w którym świecicie jak światła na świecie, trzymając się mocno słowa życia”. Co to znaczy „sprawować swoje zbawienie”? To trzymać się Słowa życia, oświetlać, świecić i wyrażać Chrystusa. Zarówno chcenie, jak i wykonanie ma miejsce dzięki temu, że Bóg w nas działa. Gdy On w nas działa, my musimy sprawować swoje zbawienie. Chociaż zostaliśmy już zbawieni, Bóg nadal działa w nas, żebyśmy sprawowali swoje zbawienie. Tysiące ludzi zostało zbawionych, ilu z nich jednak prowadzi życie opisane w Liście do Filipian 2,15? Wielu nie sprawuje swojego zbawienia.

Czy sprawujemy teraz swoje zbawienie? Noe zbudował arkę, która ostatecznie zbawiła go nie tylko od Bożego sądu, lecz także od tego złego i przewrotnego pokolenia. Musimy sprawować takie właśnie zbawienie. Bez wątpienia zostaliśmy zbawieni od wiecznej zguby. Noe jednak został zbawiony nie tylko od zguby; został również zbawiony od złego wieku i wszedł do nowego wieku. Arka, którą zbudował, położyła kres staremu pokoleniu i wprowadziła nowe. Takie właśnie zbawienie budował Noe. Było to zbawienie nie tylko od wiecznej zguby, lecz także od złego i przewrotnego pokolenia. Oprócz tego, że zbawienie to zostało przygotowane przez Boga, zbudowała je zbiorowa współpraca zbawionych ludzi.

Nikt, kto został zbawiony, nie zginie. Potrzebujesz jednak dalszego i wyższego zbawienia, które zbawi cię od tego złego i przewrotnego pokolenia. Zostałeś zbawiony? A co z nadchodzącym wiekiem? Czy będziesz miał w nim udział? Czy będziesz tam, gdy Chrystus powróci, by pościć całą ziemię i sprawować nad nią swoją królewską władzę? Czy będziesz miał udział w Jego królowaniu? Chociaż zostaliśmy zbawieni od wiecznej zguby, wielu z nas nie pracuje nad tym, co wyprowadzi nas z tego złego wieku. Arka, którą Noe zbudował, była zbawieniem, które nie tylko zbawiło go od Bożego sądu, lecz także oddzieliło go od tego złego i przewrotnego pokolenia i wprowadziło w nowy wiek. Jeżeli chodzi o Boży sąd, wszyscy zostaliśmy zbawieni, jeśli jednak chodzi o Bożą ekonomię, czegoś nam brakuje. Bóg potępił świat, lecz ty nadal go kochasz. Bóg ostrzegł cię, żebyś uciekał od tego wieku, ale ty wciąż mocno w nim tkwisz. Brakuje ci dalszego i wyższego zbawienia. Zbawienie, o którym mowa w drugim rozdziale Listu do Filipian, nie jest zbawieniem od zguby, lecz od złego i przewrotnego pokolenia.

Apostołowie, głosząc ewangelię, budowali również arkę, w której radowali się pełnym zbawieniem. Czym była ta arka? To był zbiorowy Chrystus. Głosząc pojedynczego Chrystusa, apostołowie budowali zbiorowego Chrystusa. Dzięki temu zbiorowemu Chrystusowi tysiące ludzi zostało zbawionych nie tylko od Bożego sądu, lecz także od tego złego i przewrotnego pokolenia.

Jeżeli jesteśmy dziś wierni Bogu, musimy robić to samo. Z jednej strony głosimy ewangelię; z drugiej, budujemy arkę. Budujemy to, co głosimy. Nie głosimy teorii ani doktryny. Głosimy to, co budujemy. Prowadząc określony rodzaj życia i wykonując określone dzieło, budujemy to, co sami głosimy innym. W końcu wejdziemy do tego, co budujemy. Inni też mogą tam wejść. Zbudowana arka zbawi nas od tego potępionego pokolenia. Czy nie wierzysz, że budujemy arkę? Tak się cieszę, że ją budujemy. Moi przyjaciele i krewni zawsze pytają mnie: „Co porabiasz?” Odpowiadam: „Robię coś, co trudno wam zrozumieć. Będziecie mogli to zrozumieć dopiero wtedy, gdy sami w to wejdziecie”. Nie zajmujemy się wyłącznie głoszeniem, lecz budujemy to, co głosimy. Czy głosimy Chrystusa? Budujemy Chrystusa, a także Go głosimy. Oznacza to, że żyjemy Chrystusem i z Chrystusem. Wyrażamy Chrystusa. Trzymamy się Chrystusa i wyrażamy Go na zewnątrz. Na tym polega nasze dzieło budowania.

Jednocześnie budujemy kościół. Kościół to zbiorowy Chrystus (1 Kor 12,12), który, w pewnym sensie, jest dzisiejszą arką. Tysiące ludzi zostało zbawionych dzięki temu, że weszli do życia kościoła. Wielu może zaświadczyć, że zostali zbawieni przez to, iż weszli do kościoła. Być może jesteś zbawiony od lat, lecz zostałeś oddzielony od tego złego świata dopiero wtedy, gdy wszedłeś do kościoła. Ta zbiorowa arka cię oddzieliła. Kiedy weszliśmy do kościoła, nikt nie musiał nam nakazywać, byśmy wyszli ze świata. Po prostu zaczęliśmy prowadzić życie „kościółowania”, chodząc ciągle na spotkania. W końcu znikły długie włosy i wiele innych rzeczy tego wieku. Dzięki kościółowaniu wszystko, co należy do tego złego wieku, zniknie. Co jest w stanie zbawić nas od tego przewrotnego wieku? Kościółowanie. Budujemy arkę zdolną zbawić nas, jak również innych, od wieku potępnego przez Boga (*Stadium życia Księgi Rodzaju*, s. 395-398).

